TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

ÖRGÜTLENME METODU

TEMEL METİNLER

Örgütlenme Metodu

Kapitalizme karşı mücadele, sistemin ve karşıtı güçlerin kavramsal düzeyde bir teorik analizine ve bu zeminden yola çıkarak, işçi sınıfının çıkarlarını esas alan bir ideolojik kimliğe ve o kimliğin kendini somutlaştırdığı bir program ve stratejiye dayanırsa, meşru ve kalıcı bir kimlik kazanabilir.

Ancak, nihayetinde bütün bunlar sözdür. O sözler, sırf kendileri olarak, en doğruyu bile dillendirmiş olsalar, sisteme yıkıcı zararlar veremezler ve hatta uçup gidebilirler de. Onları maddi ve yıkıcı bir güç haline getirecek olan, bir örgütle buluştukları andır.

Örgüt, başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere, devrimci mücadeleyi yürüten bütün güçlerin toplanma mekanıdır. Sermayenin devlet ve onun kurumlarından başlayarak bütün topluma yayılan örgütlerine karşı, sınıfın ve devrimcilerin tek dayanağı örgüttür. Örgüt, sistem karşıtı mücadeleye ortak bir strateji ve taktik kazandırarak dövüş gücünü ve yeteneğini yükseltir. Ve devamla, başka bir dizi sistem karşıtı örgütle ilişkilenerek, sistem karşıtı bir alanı fiilen oluşturup sisteme dayatır. Ancak örgüt ya da örgütlenme alanı, sırf kendisi olarak, devrimci mücadelenin kemikleri ve kaslarıyla vücudu olmanın ötesine de gidemez. O örgütün bir ruha ihtiyacı vardır ve o ruh onun örgütlenme metodudur.

Örgüt ve örgütlenme metodu birbirlerini destekleyen bir kimlikte olmalı ve bir devrimci zeminde birbirleriyle uyum halinde kaynaşmalıdırlar. O kaynaşma, bir devrimci bütünsellik olarak, sistem karşıtı yıkıcı bir kimliği ve kendine ait bir sistem oluşturma yönünde yapıcı bir kimliği kendi içinde barındırabilmelidir.

x x x

Evet, örgüt sırf kendisi olarak sistem karşıtı mücadelenin vücuduysa, örgütlenme metodu da onun ruhudur. Örgütle, örgüt taktiklerinin ve dolayısıyla teori ve ideolojisinin çakışma noktası, örgütün örgütlenme metodudur.

Sistemden hoşnutsuz farklı sınıf veya zümreler de sistem karşıtı söyleme sahip örgütler kurabilir. İşçi sınıfının sistemle uzlaşmayan çelişkisinden güç alan bir örgütle diğerleri arasındaki ayrım örgütlenme metodunda ortaya çıkacaktır.

Ve nihayetinde, bir adım daha atarak ve vurguyu belirtik kılmak amacıyla, diyebiliriz ki, sistem ve karşıtı güçlerin devrimci bir teorik-ideolojik yorumuna dayanılarak kurulmuş da olsa, ve kendisini uygun biçimlerde kurup büyütebilmiş de olsa; şayet bir örgüt devrimci bir örgütlenme metoduna sahip değilse, sistem içi reformist bir zemine doğru sürüklenmeye zorlanacaktır.

x x x

İşçi sınıfının örgütlenme metodu, militan bir kimliğe sahiptir ve girişimcilik, yaratıcılık ve dönüştürücülük ögelerinden oluşur. Militan metot, akıl ve denge fetişisti burjuva sosyalizminin rasyonalist-biçimci, öfkeli küçük burjuva sosyalizminin ütopist-maceracı, çapsız küçük esnaf tarzı sosyalizmlerinin metafizik-tekkeci örgütlenme metodlarından kalın çizgilerle ayrılır ve nitelik olarak farklı bir zemine yerleşir.

Militan metot, sistemin kendisine muhalefet edenler için açtığı icazet alanının dışına doğru yapılan sürekli hamlelerde kendi asgari hattını kurar ve oradan başlayıp doğrudan sistem dışından sisteme yapılan vuruşlara dek uzanan bir devrimci bütünselliğe-kendiliğe sahiptir. O kendilik, “ben şu

imkanlara sahibim, toplumsal gerçekliğin şartları da bu, öyleyse yapabileceğim de şudur” biçiminde çalışmaz. Kendisini kurarken şöyle düşünür: “İmkanlarımı şöyle zorlayabilirim, kapasitemin şu ögelerini dönüştürerek kendimi aşabilirim; ya da, imkansızın içinde şurada bir imkanın ipucu var; veya, kendiliğinden akışıyla beni baskılayan ve önümü sürekli tıkayan ve beni içine hapsetmeye çalışan sistemin toplumsal gerçekliğinin dönüşümü için, onun içindeki şu direnişçi dinamiği yakalar şuraya doğru yönlendirirsem bir devrimci güç alanı yaratabilirim ve o güç alanıyla şöyle bir hamle yaparsam sistemi şu kadar zorlayabilirim!”

Militan metot, kendisini ifade edişinde toplumsal meşruiyetini esas alan bir zeminde tutunur ve burada dengelenerek sisteme karşı savaşı dengesiz ve keyfi savrulmalardan korur.

x x x

Kapitalist sistem, bir sömürü ve egemenlik sistemi olarak, kendini sürekli olarak korumak zorundadır. Bu koruma ise, sanılanın aksine, sadece polise ve orduya dayanılarak yapılamaz. Sömürülen ve ezilen geniş yığınların sistemi kabullenici ve rıza verici bir duruma sokulması gerekir. O noktada, toplumsal ve siyasal alanda akan çok sayıda süreç bilinçlice inşa edilir ve sürekli işletilerek alışkanlık ve kendiliğindenlik seviyesine çıkarılır. Sistemin günlük akışı, eğitimden kültüre, sağlıktan spora, eğlenceden cinsler arasındaki ilişkiye.... vd. oldukça geniş bir alana yayılır ve oldukça zengin toplumsal politik süreçleri içerir. O günlük akış, sürekli olarak sistemi yeniden üretir.

İşte, militan metot girişimcidir ve inisiyatif kendisinde olacak biçim ve tarzlarda sisteme müdahale eder. O, sistemin günlük düzeyde dahi kendiliğinden akışına karşı işçi sınıfının devrimci iradesinin dile gelişi ve müdahalesidir. Kendiliğinden akışa pasifçe uyum gösterenlerden veya aktif tepki gösterse de kendiliğinden akıştan kopuşamayanlardan farklıdır.

Militan metot, farklı bir düzenin güncel taşıyıcısı olarak, kendi devinimini kendisi oluşturur. Günlük hayatın sunduğu imkanlarla yetinmez ve kendisinin belirlediği hedeflere yönelir. Sistemle ilişkisinde, inisiyatifi hep kendinde tutar ve o tutuşun özel bir uyanıklığı ve süreklileşmiş sonsuz sayıda girişimi gereksindiğinin de bilincindedir.

Süreklileşmiş sonsuz girişim kendine özgü bir devinim yaratır. İşte o devinimin gücü ve yayılımı, sistem karşıtı alanın meşru bir fiili durum olarak kendisini var etmesini sağlayacaktır. Hayatın her alanında ve her an sürekli olarak davranmak gerekir. Evet, sistemin kendiliğinden akışına karşı akan, nereye, nasıl ve ne zaman varacağına kendisi karar veren bir devrimci akış. O akış bir kez oluşunca, kendisini oluşturan devrimci pratik gereği, sadece sistemden kopuşmuş olmakla yetinmeyecek ve aynı zamanda, binbir biçime bürünerek, sürekli olarak sisteme saldıran ve onun akışını bozan ya da hızını kesen bir kendiliğe sahip olacaktır.

Öyle bir örgütlenme metoduna sahip olunmalıdır ki, o örgütün attığı her adım düzenin kendiliğinden akışını bozmalı ve bozduğu oranda kendisi olmalı ve kendisine ait meşru bir toplumsal-siyasal alanı sisteme dayatmalıdır.

x x x

Militan metot, yaratıcıdır ve o yaratıcılık iki düzeyde işler.

İlk olarak, dar anlamıyla yaratıcıdır. Karşı çıktığı sistemin kendiliğinden akışını devrimci örgütün üzerine her an ve sürekli olarak yığdığı binbir sorunun altında ezilmez. Çözüm gücüdür. Sorunlar

karşısında apışıp kalmaz, kendi gücünü sürekli arttıracak ve sorunları aşacağı hamleleri yaratıcı bir biçimde bulur ve hızla uygular.

İkincisi, kendi deviniminin güç kaynaklarını bulup çıkarma anlamında, yaratıcıdır. Dayandığı güçlerden aldığı desteğin gücünü, biçimini ve kalitesini her an yeniden üretir. Ve hatta, düzenin çatlaklarının arasında oluşan fırsatları da kullanmaktan çekinmez, o fırsatların oluşmasına yardım edecek hamleleri yapar. İmkan yaratıcıdır.

Gerçekliğin görünen yüzü ya da hakim güç dengeleri çoğunlukla devrimci bir faaliyete izin vermez, en fazlasıyla reformcu bir tarzı destekler. Militan metot, gerçeğin görünmeyen ya da altta kalan dinamiklerini de kapsayan bütünsel bir yaklaşımla, kendi bağımsız devrimci yolunun önünü açacak ve hızlandıracak olguları veya hatta olasılıkları yakalar.

Militan metodun gerçeğe yaklaşımı, devrimci pratiğin ve sistem karşıtı alanın güçlenmesini sağlayacak gerçek toplumsal dinamikleri, olgusal ya da olasılık halleriyle saptayacak bir yaratıcılıkla yüklüdür.

x x x

Militan metot, dönüştürücüdür.

Evet, inisiyatifi ele aldınız, sürekli olarak sisteme karşı hamleler yapıyorsunuz, sistemin önünüze yığdığı binbir soruna binbir çözümle cevap üretiyor ve hatta, toplumsal gerçeğin bütününü görebilecek bir derin bakışa sahip olarak ondaki en gizli kalmış devrimci potansiyellerin dahi bir devrimci fırsat ve imkan haline gelebileceğini yaratıcı biçimde görüyorsunuz.

İşte, bu noktada bütün bu girişimler ve hamleler dizisinin ve yaratıcı biçimde devrimci pratiği güçlendirecek fırsatlar ve imkanlar bulma yeteneğinizin bir sonuç alması ve o sonucun da sistem karşıtı bir alanda kendini konumlandırarak sağlama alınması ve aynı zamanda o alanın gücünü de artırması gerekir.

Bu durumda, sisteme rağmen ve sistem karşıtı bir güç alanı, kendi hallerinin onları dağınık ve sistem içi kanallarda sürükleyeceği bir dizi toplumsal ve siyasal olgu ve olasılıktan, onları bir dizi devrimci ilişkiye sokarak dönüştürüp, kendiliğinden varoluşlarından başka ve devrimci bir düzeye sıçratarak, yaratılmış olacaktır.

Görmek ve davranmak yetmez. Görülenler, devrimci ve sistem karşıtı bir tarzla birbirleriyle ilişkilendirilecekler ve davranışlar, sistemin icazet alanının dışında bir alanı inşa edecek bir kimliği taşıyacaklar. Şeyler birbirleriyle o şekilde ilişkilendirilecek ve öyle davrandırılacaklar ki, o ilişki ve pratik içinde dönüşecekler ve bir devrimci alternatifin oluşturucu ögeleri haline geleceklerdir.

Sadece girişimcilik ve yaratıcılıkla yetinilir ve örgütlenme metodu dönüştürücülükle zenginleştirilmezse, sonuç alma konusunda, başka türlü değil ama, sistem karşıtı ve devrimci bir sonuç alma konusunda, tıkanma yaşanacaktır.

Dönüştürücü ögede, ortada bir amaç ve bu amaç doğrultusunda toplumsal gerçekliği devrimci yönde dönüşmeye zorlayan ve o ya da bu düzeyde dönüştürmeyi başaran bir irade vardır. İradeyi havada uçuşmaktan kurtaran, onun kendi gücünü toplumsal gerçeklikle kurduğu devrimci ilişkiden alması, oradaki devrimci olgu ya da olasılıklara dayanmasıdır. O iradeye ruhunu veren derin teorik bakıştır,

rengini vererek onu kanlandıran inançtır, biçime sokan beceridir ve sonuç aldıran kararlılık, güç ve cürettir.

x x x

Baştaki sözümüzü tekrar edelim. Bir örgütün örgütlenme metodu, yani pratiğe müdahale ediş tarzı, onun devrimciliğinin sınıfsal niteliğini belirler. Ve bunun tersi de doğrudur: Örgütün devrimciliğinin sınıfsal niteliği, onun örgütlenme metodunu belirler. Elbette, gerçek hayat siyah ve beyazdan ibaret değil. Oluşum süreçlerinde iki yön birbirini besleyerek geliştirir ve netliğe ulaştırır. Netliğin kalıcılığı ve gücü ise, örgütün ülke çapında ve toplumsal-politik hayatın önemli alanlarında kazandığı politik inisiyatif ve pratik güç tarafından belirlenir. Şu bölgeye ya da bu alana sıkışmış ve kendini ülke çapına yayamayan bir örgütün, gerçek bir politik güç olamayacağı da açıktır. Her durum, her kazanım, bir de bu eşiğin aşılıp aşılamaması kriteri tarafından belirlenecek, zayıf ya da güçlü olacaklardır.

BURJUVA SOSYALİZMİNİN METODU

Burjuva sosyalizmi, akıl saplantılı bir örgütlenme metoduna sahiptir. O, aklını, devrimci hedeflerin eleştirel ve yaratıcı enerjisiyle eğitmez ve sistem tarafından oluşturulmuş ve onun içine hapsolmuş kendiliğinden kimliğiyle çalıştırır. Var olan dengelerde tutunmak onun için esastır. Dengeleri gören ama aşan bir tarz onun ufkuna giremez.

O, “akılcı” ve “dengeli” davranır ve “çocukca” hamlelerle var olan dengeleri zorlamaz. Bu tutumun pratikteki karşılığı, onun, düzenin kendiliğinden akışının önüne attığı imkanlarla yetinen ve kendini burada sınırlayan icazetçi bir kimliğe sahip olmasıdır.

Burjuva sosyalist örgütlenme metodu, sözüm ona “akıllı” ve “dengeli” kimliğiyle sürekli baskılanarak, sistemden kopuşamayan reel politiker bir hat izler. O, sistem içi çatışmaları esas alan bir örgütlenme metodudur ve bu yüzden de nereye doğru nasıl gideceği esas olarak sistem tarafından belirlenecektir.

Burjuva sosyalist bir örgüt, sistemin yarattığı haksızlıklara karşı oluşan toplumsal tepkileri örgütlese de, son tahlilde, o rahatsızlıkların giderildiği bir sistem içi ortamı özler. Eğer toplumsal tepki yeterince güçlüyse sistem kendini restore ederek veya reform yoluyla düzeltecektir. Ve ama, aynı anda bir dizi yeni toplumsal rahatsızlık devreye girecektir. İşte, oluşan fasit dairede burjuva sosyalizmi sonuçsuzca döner durur. Bütün faaliyeti, sistemin kendiliğinden akışının durmadan ürettiği sorunları temizlemeye yöneliktir. Sistemin temizlikçisidirler.

Toparlayacak olursak, burjuva sosyalist örgütlenme metodu, var olan toplumsal gerçeklikteki hakim dengelerle kendini bağlar, o dengelerin fırsat verdiği alan üzerinde yayılmaya çalışır. Güç dengelerinin rasyonel analizinin kısır ve sistem içi pratiğinin içinde boğulur.

KÜÇÜK BURJUVA SOSYALİZMİNİN METODU

Küçük burjuva devrimciliğinin örgütlenme metodu, girişimcidir ve sistemin kendiliğinden akışının önüne attığı fırsatlarla yetinmez. Yüksek bir enerji ve kimi zaman kahramanlık düzeyine varan biçimlerde sisteme karşı hamle yapar.

Ancak, o hamleler, toplumsal gerçekliğin içindeki gerçek olgulara ya da olasılıklara dayanmazlar. İrade fetişizmi içinde ve sisteme öfke zemininde oluşurlar. Havada uçuşan bir irade ve rastgele hamleler, o zeminin kaçınılmaz sonucudur.

Ya yakalanılan bir öfke krizi içinde köşeye sıkışmış kedi gibi sürekli hırlanır ve pençe atılır ve ama, bütün bunlar sistematik bir kimliğe sahip olmadığı için boşlukta kaybolup giderler; ya da, birden parlayan bir kahramanlık gösterisiyle var olan bütün gücüyle sisteme vurur ve hasar verir ve ama, kendisine daha fazla hasar vermek pahasına. Isınmak için evini yakar.

O, gücün tutma ya da sınırlama gibi tutumlara kapalıdır. Sistemli, seçilmiş hedefe giden ve gücünü bu sürece göre ayarlayan bir tarz, ona yabancıdır. İradesi ya da gücünü somut toplumsal kaynaklarla sürekli beslenecek tarzda ilişkilendirme, ona önemsiz gelebilir. Burjuva sosyalizminin rasyonel hesaplarının boğuculuğuna irrasyonel hamlelerin uçuculuğuyla tepki gösterir.

Küçük burjuva örgütlenme metodu, sistemin gücünü önemsemez. Öfke krizine tutulmuştur ve serinkanlı düşünecek dengeyi kaybetmiştir. Yenilmek, kaçınılmaz kaderidir. Geleneğe ve geleceğe, parlama ve tasfiye ikilemi içinde gidip gelmektir. Sonuçsuz çıkışlarıyla halkın sisteme karşı tepkisinin zayıflamasına yol açarlar ve sistem onları onca kahramanlığa rağmen her seferinde yendikçe, sistemin yenilemeyeceğine dair bir bilincinde oluşmasına hizmet ederler.